

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΡΑΒ

ΚΕΙ. ΠΡΩΤΟΝ.

'Ο παῖς τοῦ Φαρμακείου.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ Νοεμβρίου, ἐν ἔτει 1770, ἔκτακτος κίνησις συνέβη ἐν τῷ φαρμακευτικῷ καταστήματι τοῦ Κύρ Νίκου Ἑλμῆ, φαρμακοποιοῦ τῆς μητρὸς πόλεως Βικαμβρώκης, κειμένης παρὰ τῇ ἄκρᾳ τοῦ Νορφόλκου. Ἐνθ' ἡ γυνὴ τοῦ φαρμακοποιοῦ, καὶ ἡ θυγάτηρ αὐτῆς Σάρα ἐκαθάριζον ἀνώγειόν τι πρὸ ἑξήκοντος ἐτῶν ἀκατοίκητον, προσπαθοῦσαι νὰ καταστήσωσιν αὐτὸ κατοικήσιμον, δύο παιδία, τὸ μὲν δωδεκαετές, τὸ δὲ νεώτερον κατὰ τὴν ἑκυπτὸν ἀλλοδαπὴν ἀνάδοχον ἐπὶ τῆς φιλίας τῆς θύρας· οὕτω δὲ διακείμενα ἐθεώρουν ὅσον πλεῖστον ἀπώτερον, προσπαθοῦσαι νὰ ἰδωσί τι. Ὁ φαρμακοποιὸς, καὶ τοι ἐνηργημένος εἰς τὴν κατὰ κανόνας σκευασίαν ποτοῦ πινός, ἔβριπτε κατὰ καιροῦς τὸ βλέμμα ἐπὶ τῶν παιδίων, προσπαθῶν νὰ ἐξαγάγῃ ἐκ τῆς φυσιογνωμίας αὐτῶν, ἂν ἡ περιέργειά των εἶχεν ἱκανοποιηθῇ. Αἱ πρὸς τὴν θύραν ὁμοῦ ἐκδρομαὶ αὐτῶν ἐπὶ πολλὸν ἰστίει χρόνον ἔμειναν ἄνευ αποτελέσματος.

Ἡ κυρία Ἑλμῆ καὶ ἡ ἀνεψιὰ τῆς εἶχον καταβῆναι τὸ ἀνώγειον καὶ ἀναλᾶβει, πρὸ μιᾶς ἡμέρας, τὴν ἰδιότητα καὶ τὸ ψαλλίδιον, ὅτε πρόσωπον, ἐκ τῶν πολλῶν ἑτεροκλίτων περιστρέψαντες εἰς τοὺς στρόφιγγας καὶ ἰδόντες τὸ διὰ κώδωνος κεκοσμημένον κιγκλιδίων τὸ εἰς στηθαῖον ὕψος φράττον τὴν εἴσοδον τοῦ καταστήματος.

Δικαιοκρατεῖς περίπου ἐφαίνετο ὁ νέηλος. Τὸ παρὰ τὸν τοῦ ἱκανισμοῦ τοῦ ἐδικαιολόγει ἀρκούντως τοὺς καυχασμούς των δύο παιδίων ὡς καὶ τὸ μείδιον ὅπερ συνέστειλε τὰ ῥοδόχροα χεῖλη τῆς δεσποῦς τῆς Σάρας. Ὁ εἰσελθὼν, ἀναστήματος ὕψους, ἰσχνός, ὀρθός, ἐφόρει μέλανα παλαιὸν ἐπενοῦτην λίαν εὐρύν, καὶ δὲ πόδες αὐτοῦ ἔπλεον, οὕτως εἰπεῖν, ἐντὸς περιστερῶν ἐξ ἐρίου τοῦ αὐτοῦ χρώματος ληγουσῶν εἰς ὡμενέθη πέδιλα, ἅτινα ὁμοιάζον, ὡς ἡ Σάρα σιγαλῇ τῇ φωνῇ παρετήρησε, πρὸς πλοῦριον οὐ τὰ ἰστία πίπτουσι περὶ τὸν ἱστίον. Τὸ παραδοξότερον ὁμοῦ καὶ ἰσχυρότερον πάντων, ἦτο τὸ πρόσωπον αὐτοῦ κεχωμαμένον ἐντὸς φενάκης ἀκονίστου, ἣν ἔστειπε τριπλάσιος πῖλος, ὅστις, ὡς ἐκ τοῦ σχήματος καὶ τῆς ἰσχυρότητος αὐτοῦ, ἐφαίνετο ἐβδομηκοντούτης περὶ αὐτοῦ. Πρὸς μείζονα συμφορὰν, ὁ ἄθλιος ξένος ἐθορυβήθη ἰδὼν τὴν ἐμπαικτικὴν ὑπόδοχὴν ἣν τῷ ἔκαμον. Ἐρυθρίασεν ὡς ὀστράκος. Ἡθέλησε νὰ χαιρετήσῃ, ἀλλ' ἡ φενάκη τοσαύτην ζωηρὰν φιλίαν εἰδείκνυε πρὸς τὸν πῖλον, ὥστε παρακολούθησεν αὐτὸν κατέλειπε τὴν νεοξυρίστον κεφαλὴν τοῦ ἀθλίου. Οὕτω διακείμενος ὁμοιάζει πρὸς τὸ ἐπὶ τοῦ σήματος τοῦ φαρμακοποιοῦ Σινικὸν μορμυλίκιον. Καὶ αὐτὸς ὁ Κύρ Ἑλμῆ, ἂν καὶ ἄλλοτε λίαν σοβαρὸς, παρεδόθη εἰς ἄκρα-

τητον γέλωτα, μὴ δυνάμενος ἐπὶ τινὰ λεπτὰ ἐκ τῶν καυχασμῶν ὃ ἀναγνώσῃ ἐπιστολὴν ἣν ὁ ξένος εἶχε σῦρει ἐκ τοῦ θηλακίου του καὶ ἐγγχειρίσει πρὸς αὐτόν. Ἀδυνατοῦμεν νὰ ἐκφράσωμεν ὅτι ἡσθάνθη ὁ δυστυχὴς νέος ἐνὸς τοῦ ἀκούσιος οὗτος ἐμπαιγμοῦ διήρκεσε· ἰδρῶς κατέβρεν ἀφθῶνως ἐπὶ τοῦ προσώπου του· οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ του ἐπληρώθησαν δακρύων, καὶ ἂν οἱ πόδες του δὲν ἐκλονίζοντο, βεβαίως ἤθελε τροπῇ εἰς φυγὴν. Τέλος ἔβριψε βλέμμα ἀμνηχανίας ἐπὶ τῆς Σάρας, καὶ τὸ βλέμμα τοῦτο τοσαύτην ἐξέφραζεν ἀπελπισίαν, ὥστε ἡ νεῆνις κατανοήσασα ἔλαβεν οἷκτον ὑπὲρ τοῦ δυστυχούς.

— Πρέπει νὰ μᾶς συγχωρήσῃτε, εἶπεν ἡ Σάρα ἀναστᾶσα ἵνα πλησιάσῃ τὸ θῦμα· ζῶμεν βίον μεμενωμένον, καὶ τὸ παραμικρὸν μᾶς προσεγγί γέλωτα.

Οἱ συμπαθητικοὶ οὗτοι λόγοι τῆς ἀνεψιᾶς ἐπανήγαγον τὴν σοβαρότητα τοῦ Κύρ Νίκου. Ἀπέμαξε τοὺς ὑπὸ τῶν δακρύων τοῦ γέλωτος ὕγρους ἐπὶ ὀφθαλμούς του, καὶ διέβισε τὸ πρόσωπόν του οὕτως ὥστε ν' ἀνακίση τὴν ἐπιστημότητα καὶ τὴν γαλήνην ἅτινα χαράττιζον τὸν φαρμακοποιόν.

— Παιδί μου, εἶπεν ὁ Κύρ Νίκος, ἡ ἀνεψιά μου Σάρα ἔχει δικαίον· ἡ διαγωγή μας κατ' αὐτὴν τὴν περίπτωσιν εἶναι ὁλοῦς διόλου ἄσπεμος. Σάμ, ὁδήγησον τὸν μαθητὴν μου εἰς τὸ δωματίον του.

Ὁ Σάμ δὲν εὐηρεστήθη ποσῶς νὰ δοθῇ πέρας σπουδαῖον εἰς διασκέδασιν τοσοῦτον εὐθύμως ἀρξάμενην.

— Ἐλθέ, εἶπεν· ἀλλὰ τὸ δισσάκι σου, ἀδελφέ, εἶναι πολὺ θερμὸν ἄφρατ' με νὰ σὲ βοηθήσω ὀλίγον.

Καὶ ἔκυψε μετὰ προσπειποιημένης προσπάθειας διὰ ν' ἀνυψώσῃ τὸ κουφότατον δέμα, ἐμπεριεχόμενον ἐντὸς βινωμάκτρου, καὶ ὅπερ ὁ χωρικός ἔφερον ἡρημένον ἀπὸ τῆς ἄκρας τῆς βακτηρίας του.

Εἰς τὸν νέον τοῦτον ἀστεινόν, ὁ Δανιὴλ, ἀδελφός τοῦ Σάμ, ἤρξατο νὰ γελά· ἀλλ' ἐν κτύπημα ἐπὶ τοῦ ὠτός διὰ τῆς ξηρᾶς χειρὸς τοῦ πατρος του, ἔτριψε τὸν γέλωτα εἰς κλαυθμούς. Ὁ Σάμ φοβηθεὶς μὴ τὸ μέσον τοῦτο τῆς τιμωρίας ἐφαρμοσθῇ καὶ εἰς αὐτόν, ἐγκατέλειπεν ἐσπευσμένως τὸ ἐργαστήριον, καὶ ὠδήγησε τὸν μαθητὴν εἰς τὴν ἀνωφερῆ, στενὴν καὶ σκοτεινὴν κλίμακα τὴν ἀγρυσαυτὴν εἰς τὸ ἀνώγειον.

Ἐνταῦθα, ὁ ξένος κατέπεσε μᾶλλον ἢ ἐκάθισεν ἐπὶ τοῦ μοναδικοῦ σκάμνου, ὅστις ἀπέτελλε τὸν ὅλον καλλωπισμὸν τοῦ δωματίου, καὶ ἤρχισε νὰ χύνη πικρὰ δάκρυα, διότι πρὸ πολλοῦ ἡδὴ ἡ ἐξογκωθεῖσα αὐτοῦ καρδιά εἶχεν ἀνάγκην διαχύσεως. Ἄμα ἀναλαβὼν ὀλίγην τόλμην ἀπέβαλε τὸ δύσμοιρον μέλαν ἔνδυμα, ἔβριψε τὴν φενάκην εἰς τινὰ γωνίαν καὶ ἐκάλυψε τὴν κεφαλὴν του διὰ σκούφου ἐξ ἐρίου κυανοῦ χρώματος· τέλος περιζῶμα ἐξ ὑφάσματος, χρώματος πρασίνου συνέστειλεν, ὅσον ἦν δυνατόν, τὴν δυσάρεστον εὐρύτητα τῆς ἀναξυρίδος καὶ τῶν περιποδίων. Ἀν καὶ ὁ καλλωπισμὸς αὐτοῦ δὲν κατέστησεν αὐτὸν εὐεῖδῃ, τοῦλάχιστον ἀφῆρσεν ἀπ' αὐτοῦ μέγα μέρος τοῦ γελούου, ἕνεκα τοῦ ὁποῦο τοσαῦτα ὑπέφερε.

Πτωχός, δειλός, καὶ μηδὲν κατέχων εἰς πρόσκητιν ὑπολήψεις, ὁ Γεώργιος Κράβ ἐνεθάρρυνε κατὰ πάντα τὴν διάθεσιν ἣν ὁ Κύρ Ἑλμῆ εἶπεν ἵνα κα-